

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: krajowy znak towarowy „L.114” zarejestrowany we Francji dla towarów z klasy 5 (nr 1 312 700)

Decyzja Wydziału Unieważnień: częściowe uwzględnienie wniosku o unieważnienie znaku towarowego dla towarów z klasy 5

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania wniesionego przez Certmedica International

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8, art. 52 i art. 53 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego polegające na istnieniu prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych w odniesieniu do towarów „preparaty higieniczne” i „dietetyczne koncentraty spożywcze na bazie skorupiaków (jak chitosan)”

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2010 r. — COLT Télécommunications France przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-79/10)

(2010/C 113/87)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: COLT Télécommunications France SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Debroux)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— nakazanie przekazania przez Komisję w ramach środków organizacji postępowania i środków dowodowych, o których mowa w art. 49, 64 i 65 regulaminu postępowania Sądu, niektórych dokumentów wymienionych w decyzji Komisji C(2009) 7426 wersja ostateczna (pomoc państwa N 331/2008 — Francja);

— stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim uznaje ona, że „zgłoszony środek nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 traktatu”;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 7426 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. uznającej, że rekompensata kosztów świadczenia usługi publicznej w wysokości 59 milionów EUR, przyznana przez władze francuskie na rzecz konsorcjum mającego na celu budowę i obsługę ultraszerokopasmowej sieci łączności elektronicznej (projekt THD 92) w departamencie Hauts-de-Seine, nie stanowi pomocy państwa.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący braku wszczęcia przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zarzut ten składa się z siedmiu części.

— część pierwsza zarzutu oparta jest na twierdzeniu, że wyjątkowo długi czas przygotowania decyzji (15 miesięcy) świadczy sam w sobie o złożoności zagadnienia i potrzebie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego;

— w części drugiej zarzutu skarżąca podnosi, iż na podstawie kalendarza rozwoju sieci w dwóch etapach Komisja powinna wyciągnąć wniosek, że przynajmniej pierwszy etap rozwoju sieci, skupionej na obszarach o dużym zagęszczeniu i wysokiej rentowności, nie wymaga subwencji publicznej;

— część trzecia zarzutu opiera się na wykazaniu, że metodologia przyjęta w decyzji w celu określenia rzekomych obszarów nierentownych zasługuje na krytykę i jest sprzeczna z ustaleniami ARCEP, francuskiego regulatora sektorowego; te sprzeczności i błędy metodologiczne powinny być doprowadzić do wszczęcia etapu szczegółowego postępowania wyjaśniającego;

- czwarta część zarzutu dotyczy licznych i uzasadnionych sprzeciwów konkurencyjnych operatorów, które również powinny doprowadzić do wszczęcia przez Komisję postępowania wyjaśniającego;
- w piątej części skarżąca podnosi, iż Komisja nie dokonała kontroli, choćby minimalnej, aby upewnić się, że władze francuskie nie popełniły oczywistego błędu w ocenie przy tworzeniu rzekomej usługi w ogólnym interesie gospodarczym, w szczególności ze względu na brak niewydolności rynku;
- część szósta zarzutu również dotyczy braku kontroli, choćby minimalnej, oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez władze francuskie przy tworzeniu usługi w ogólnym interesie gospodarczym, w szczególności ze względu na brak swoistego charakteru planowanej interwencji publicznej;
- wreszcie, w części siódmej zarzutu skarżąca twierdzi, że decyzja nie uwzględnia rzeczywistego ryzyka nadmiernej rekompensaty rzekomych kosztów związanych z przywołanymi zobowiązaniami w zakresie świadczenia usługi publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2010 r. — Bell & Ross przeciwko OHIM — Klockgrossisten i Norden (Przedstawienie zegarka)

(Sprawa T-80/10)

(2010/C 113/88)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bell & Ross BV (Zoetermeer, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat S. Guerlain)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Klockgrossisten i Norden AB (Upplands Väsby, Szwecja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej z dnia 9 grudnia 2009 r. w sprawie R 1285/2008-3, doręczonej przedstawicielom spółki BELL & ROSS BV w dniu 16 grudnia 2009 r. z powodu:
 - naruszenia przepisów art. 91 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 w sprawie wzorów wspólnotowych;
 - naruszenia przepisów art. 63 i 57 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 w sprawie wzorów wspólnotowych oraz art. 6 Europejskiej konwencji praw człowieka;
 - naruszenia przepisów art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 w sprawie wzorów wspólnotowych
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: wzór wspólnotowy 342 951 (Zegarki)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Klockgrossisten i Norden AB

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie wzoru wspólnotowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 6, 63, 57 i 91 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych.